

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' illa de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LO GRAN PETARDO DEL SIGLE.

O he llegit ja fà estona y encare 'm dura 'l tremolor: sòrt de que al costat mateix de casa hi tinch 'l apotecari, que m' ha facilitat immediatament un xiquet de medicina d' espant, ó sinó aquest article no l'hauria pas pogut escriure.

Iofames!

Hont s' es vist á un home com D. Práxedes qu' es avuy lo salero d' Espanya, enviarli un paquet en forma de llibre, carregat de pòlvora y àcít sultúrich, y ab uns fils conductors que anavan á parar al sello de lacre; perque al moment de obrirlo explotés com una bomba destrossant al pobre senyor de manera, que 'l bossí mès gros hagués sigut l' orella? Y cuidado que las orelles de 'n Sagasta no son com las de 'n Posada Herrera, sinó un bon tros mès xicas.

¡Hont som aquí! ¡Som á Rússia, per ventura? ¡Vivim entre nihilistes! ¡Pot compararse al pobre Sr. Sagasta, un bon senyor que 'ns fà riure tant, ab aquells tirans y despotas que ab lo seu despotisme fan perdre l' oremus als pobles?

Mal viatje 'l mon dolent!

Si 'ls tribunals que actualment funcionan ab gran activitat y la policia que davant de un fet semblant, ni ménos vā als teatros a cobrar la pesseta de les empreses, arriban á descubrir al culpable ó als culpables, jo demano que per interina providencia se 'ls condemni a embarche foscats per tota la vida.

No hi ha mès, sinó permetre uns escàndols semblants!

No 'n faltaria d' altre sinó que al senyor Sagasta se 'l tractés per l' istil del emperador de Russia, de 'n Garfield, president dels Estats Units, y del desventurat y maluguanyat general Prim!

Afortunadament la Providència vetlla sempre sobre 'ls homes útils y benefactors del seu país, qu' emplean lo seu talent y la sèva energia en enviar espanyols al cel en cos y ànima.

Aixis es que 'ls malvats que intentaven destruirlo y aniquilarlo, per una ceguera verdaderament providencial, ni ménos van atinar en que la forma de llibre que donavan al gran petardo era la mès impropia, la mès inconvenient per escitar la curiositat de 'n Sagasta, y tentar-lo á rompre 'l sobre.

Perque en Sagasta es d' aquells homes que no lleixen. Ell sab prou bè que 'l legir mentres se fà la digestió es dolent per l' estòmach, y la digestió de 'n Sagasta no s' acaba mai.

Ademès á 'n en Sagasta l' escriure (papeletes d' apremi) l' hi ha fet perdre 'l llegir.

Si en llocch de anar á 'n en Sagasta, lo fatal paquet

que tenia la forma de un llibre, arriba á ser dirigit á 'u en Cánovas, que no té altra deria que la de aumentar la sèva biblioteca, crèguimme á mi, avuy ploraria Espanya una catastrofe horripilant y vergonyosa.

Per fortuna, ja ho hem dit; la Providència vetlla, y per mès que 'ls depravats autors del delicte se prevalguessen de la maliciosa idea d' enviar lo paquet desde Granada, ciutat tranquila y pacífica, y no desde qualsevol punt de Catalunya, lo qual, per si sol, ja hauria fet entrar en sospitas, va voler la casualitat que un virtuós sacerdot passant pel carrer (aquestas coses se preparan sempre al aire libre perque ningú se n' enteri) sentís parlar á dos persones desconegudas de aquest malvat intent, per anarne á donar part desseguida á la policia.

Y naturalment, la policia, quan lo paquet signé al corrèu vā detenirlo; y lo qu' es encare mès natural, no vā detenir á la persona que va anarlo á tirar al corrèu, sens dupte per escrupuls de conciencia.

Pero que 's descurdi, que ja l' agafarán sinó á 'n aquest mon al altre.

De aquesta manera vā evitarse que la màquina infernal arribés á las augustas mans de 'n Sagasta, y avuy, fet ja l' anàlisis de la materias explosivas, y quedant reconegut científicament que 'ls culpables tenian mès mala intenció que talent, resulta per bè de la humanitat y honra d' Espanya, que en llocch de sufrir en Sagasta cap desgracia, ha augmentat lo caudal de la sèva popularitat fins al punt de que la nació espanyola es ja per ell massa petita.

Tota la premsa condemna unànimement aquest projecte de petardo. Per tot arréu no se sent parlar mès que del gran perill que ha corregut lo pobre Sr. Sagasta; y jo, es á dir LA CAMPANA DE GRACIA, cedint á una santa indignació, declaro:

Primer: que no tindrán entranyas los contribuents, si desde que s' han enterat de un fet tan abominable, no acuden tots en correcta formació á pagar ab exactitud la contribució industrial, causa de tants embars y de tants disgustos. Quan un home reb un petardo 's mereix això y molt mès.

Segon: que 'ls espanyols serán indiges de ser governats per en Sagasta, si no 'l hi envian á lo ménos un milló de telegramas felicitantlo per haver escapat de una mort segura. Per supuesto, 'ls telegramas deuen anar ab lo sobre obert: res de lacre, ni d' hostias, ni de goma, ni d' autres sustancias que tingan de desenganxarse.

Tercer: que la premsa de oposició no cumplirà ab lo seu deber, si no demostra l' admiració profunda que sent per en Sagasta, fent cantar un solemne *Te Deum* en acció de gràcies de haverse liurat de una catastrofe.

Io per la mèva part m' hi suscrich per dos quartos, y per cantar lo *Te Deum* me atreveixo á designar al virtuós sacerdot de Granada que vā fer lo descubriment del infernal projecte.

Y si 'm diu algú que aquestas proposicions mèvas fillas de l' indignació del moment, son exageradas, los

respondré que jo soch com *La Publicitat*: jo no crech que 'l Sr. Vidal del *Diluvi* sigüés latacat per la partida de la porra, ni que rebés garrotadas, ni que las contusions que tenia las hi hagués fetas ningú, sinó ell mateix, per ferse veure y darse llustre.

Jo no crech res d' això.

¿Pero lo del petardo? ¡A cegals!

Hi posaria las mans sobre un barril de pòlvora encesa.

P. K.

UN SAINETE DRAMÀTICH.

A escena passa en un poble de muntanya.

Desde las primeras horas de la matinada, l' apotecari, 'l batlle, 'l manescal y altres notabilitats per l' istil, corren d' una casa l' altra, donant ordres y rebent recados.

—¿Qué hi ha? s' preguntan los pajesos ab vén baixa.

—No ho sé, respon un que te fama de saberho tot. Sembla que hi ha molt tráfech... Potser s' ha mort lo Papa.

—Cál replica un altre. Si fos això, també correria 'l rector, y aquest veig que no 's mou ni s' remena.

—Lo cas es, anyadeix un tercer, que allá al cap del poble hi apilan molt vert.

—¡Aufals! Deu ser pe 'l bestiá.

—No, no es vert d' animals: branques de pinassa, canyas tendras y cosas així.

—Ja sè qu' es, crida un que acaba de arriba: volen fer un pont devant de cal Xich de la Grabada.

—¡Allí un pont? Valdría més que 'l fessin á la riera que hi fa bona falta.

—Siga com siga anémho á veure.

Y un tropell de gent, tirant los càlculs mès desguillats del mon y dihent cadascú la sèva, corra cap al lloch ahont diu que 'l pont s' está alsant.

Després de las corresponents preguntas y averiguacions, se tréu la verdadera causa d' aquell dalt-ábaix.

—Minyons, diu lo batlle dirigintse al grup de curiosos; ahir vespre á última hora, vaig sapiguer per un amich de confiansa, que avuy probablement vindrà visitarnos lo nostre diputat.

Los pajesos se miran los uns als altres y després tornan á mirar a l' arcalde.

—Per lo tant, continua aquest, á fi de rebre 'l comendéu, he determinat plantar aquest pont á la entrada del poble, perque ell veji que encara que som pajesos, també quan convé sabérem fer com los de ciutat, obsequiant als nostres quefes ab tota la nostra bona voluntat y sabiduría.

Pero, escoltéu; interromp un que no sab d' escriure y que té mès lletra menuda que un notari: aquest diputat no es aquell senyor que deyan que faria fer tantas millorades al poble?

—Si que ho es.

Y donchs bueno ¿que ha fet fins ara? A mí 'm sembla que tot està del mateix modo que ara fa dos anys; y encara que cada dia sento assegurar que ara farán, ara dirán, no veig que 's fassi la font, ni 'l rentador de la plassa, ni las portas novas á la casa de la vila, ni la campana de la Iglesia, ni....

—Calléu, home, calleu ¿qué sabéu vos d' això? ¿Qué us penséu que las coses se fan totes ab un dia?

—Ab un dia, no; pero ab un any, crech que si.

—Vatua ransasi! Aréu molt lluny d' oscas. Si vos sapiguessiu la feina que un diputat té, no parlariau així. Héu de sapiguer y entendre que jo hi sentit llegir cartas d' aquest senyor, que diuhen que aviat comensarà fer lo que 'ns van prometre y que ja ha donat las órdes al manisteri porque 'ns envihi 'ls diners per ferho.

—Vaja, me 'n alegro; així no he dit res.

Lo pont ja está fet. La forma no es massa elegant; pero hi passa perfectament un diputat, y això basta.

Tot lo poble sab ja la gran noticia: tothom deixa la feyna per presenciar l' arribada del diputat del districte, que no ha estat mai allí y que, per lo tant, no es conegeut de ningú absolutament.

—¿Qué l' anirém á rebre á l' estació? pregunta 'l batlle al barber.

—Jo diria de no anarhi, perque es massa lluny, lo camí està molt mal y podríam volcar.

—Es veritat, contesta 'l batlle. Si per cas que volqui 'l diputat sol, potser així farà adobar la carretera. Lo millor es esperarlo sota 'l pont tots junts: això l' hi farà més cop.

Passan minuts que semblan horas, y horas que semblan sigles. Ja 'l rellotje de sol marca las deu, y allá al lluny del camí se divisa una espessa polsaguera.

—Es ell y la comitiva, diu 'l arcalde. Tothom aquí y quan ell arribi cridem tots ¡viva!, y esperém á veure qué dirà.

Xano xano lo núvol de pois ha anat acostantse. Lo poble en massa està apilotat al peu del arch de triunfo. Las donas ab un pam de boca oberta, dretas davant dels homes, esperan al diputat per besarli la mà y demanari la benedicció; los baylets saltan y ballan, creyentse que 'l diputat donarà estampas y tirarà confits. L' entusiasme es indescriptible.

Per últim arriba 'l moment supremo. Una tartanota tirada per un caball carregat de cascabels, s' acosta entre las aclamacions de la multitut.

—¡Viva! crida 'l arcalde, agitant ab gravetat la barretina.

—¡Viva! replicá tothom, rodejant ab curiositat la tartana.

—Bon dia, senyors; diu sonrient un tipo escarrancit que baixa del vehicle seguit de dos acompañants una mica més tronats. Sembia que avuy estan de festa.

—Tot ho havém fet per obsequiar á Sa Excelència, replica ab orgull lo batlle, allargant la mà als nous arribats.

Aquests, sense fer complimentos, s' encaminan á peu poble amunt, seguits de la multitut, y al arribar á la plaseta de la vila lo qui sembla 'l principal crida á 'l arcalde.

—¿Qué mana Sa Eminència?

—Que vingui 'l nunci.

Lo nunci s' acosta, parla una estona ab seu baixa ab lo mitj-senyor, y després de fer un sens fi de ganotas, dirigintse á la multitut que 'ls rodeja sense sapiguer lo que 'ls passa, crida ab la vèu de costum:

—Habitants d' aquest poble: se fa sapiguer que han arribat los comissionats d' apremis y que si al mitj dia tothom no ha pagat lo que deu, aquesta mateixa tarda 's procedirà al embark, sense cap classe de contemplacions.

FANTÀSTICH.

BATALLADAS

N ministre anglés, comprenent que lo que ha fet 'l esquadra bombardejant á Alejandría es una solemne barbarit, ha presentat la dimissió del seu càrrec condamnant de una manera enèrgica 'l bombardeig.

Una cosa convindria:

Que aquest ministre se 'n anés de Inglaterra y vin gués á Espanya á posar crie de ministres, que d' aquesta casta no 'n tenim, ni 'n coneixém.

La *Publicitat*, cansada de donar llenya als contribuents que resisteixen al pago de la contribució y deixan embargarse, al títim s' ha decidit á donarne al govern, y 'l tracta de boig, insensat y desleal.

Pero 'ls contribuents, per això, valentse d' advo-

cats y de notaris, en los embargs no mereixen sinó la censura de tothom.

—¿Qué haurian de fer donchs los contribuents?

Alsar barricades y rompre 's l' anima, tal com ho feyan los nostres avis. Tot lo demés es cosa de donetas y criatures.

—Això diu la *Publicitat*!

—Si senyors, això, y alguna cosa més, y no ho es- tranyin. En aquest tinglado que 'n diuhen fusió, tothom desempenya 'l seu paper, y la *Publicitat* té l' encàrrec de fer lo de Patró Aranya, per veure si embara alguns contribuents y 'ls fá rompre la crisma.

Pero aquests responen.

—Tápat bè, mestre que se 't véu la punta de l' orella. Ni barricades, ni burricades.

A Portugal tocan la marxa real, y 'l poble xiula. En canvi tocan la *Marsel·lesa* y 'l poble aplaudeix. Per are tot es qüestió de música y de cançons.

Pero ja veurán com de las cançons, vindrán las rahons.

Segous l' *Iberia*, á Barcelona tot marxa de tal manera que durant l' últim mes de maig, s' han recaudat 9 milions de pessetes més que en igual més que l' any anterior.

Lo qual demostra dues coses:

O bè 'ls contribuents que 's deixan embargar, ho fan per divertirse;

O bè en Camacho, quan vā posar los auments de contribució, vā assegurar-se 'n.

En un dels establiments embargats á Barcelona van fer entrar als embargadors dintre de un sostre-mort, ahont diu que suaven unes gotas com cigrons.

—Amigo! Ja ho diu la Biblia: *ganarás el pan con el sudor de tu rostro*.

A Madrid ha comensat la guerra dels fusionistes contra 'ls propietaris.

Los investigadors se fican per las casas, examinan los pisos y fixan los lloguers.

—Aquest pis val trenta duros.

—No, senyor, que 'n val xeixanta.

Y 'ls investigadors manan y ordenan, y la contribució se paga per lo qu' els diuhen y no per lo que resulta de las llibretas.

Així, encare qu' en Camacho ha rebaixat la quota fins al 16 per cent de la renta, duplicant lo valor d' aquesta, la propietat pagará 'l 32 per cent.

Y viva la frescura fusionista!

En Sagasta paga 24,000 rals de lloguer, y 'ls investigadors vān empenyarse en que 'ls pis ne valia 30,000.

—Vostés mateixos digué 'l propietari y se 'n ana a trovar á 'n en Sagasta.

—D. Práxedes l' hi digué, desde primers d' aquest mes l' hi pujo 'l lloguer de sis mil rals.

—Això es absurdó, un augment tant bestial, digué 'l home del tupé.

—Ja veurà, á mi no m' expliqui res: si per cas, vají á donar las gracies al Sr. Camacho, que diu que 'l pis val 30,000 rals.

En Sagasta va quedarse ab un pam de nas.

Se parla de una carta del general Baldrich á 'n en Rius y Taulet, que 'n hi ha per tornar-se roig, si 'ls fusionistes poguessen tornarshi.

En Bialó es un home molt franch, y sembla que recorda que quan la comissió del Ajuntament ana á Madrid l' hi encarregà que defensés enèrgicament l' industria contra 'l tractat de comers y contra 'l restabliment de la base quinta.

Lo general vā seguir aquestas indicacions, y està queixós porque 'ls qui las hi havian f·tas, després, quan ell ha vingut á Barcelona, ni ménys l' hi han mirat la cara.

Tenim entès que 'l general Baldrich, si algun cop gobernan los seus, nombrarà á 'n en Rius y Taulet Patró Aranya de primera classe.

Alguns feligresos andalusos s' han dirigit al Papa, demanantli que fassi donar una misa al cervell del arquebisbe Lluch, suposant que no hi es tot.

L' arquebisbe Lluch té un gran defecte per aquells feligresos: no hi es tot; perque l' hi falta l' órgano del carisme.

Pero l' acte dels sevillans demostra una cosa, y es: que á picada de carli y d' escursió no hi arriba á temps l' extrema-unció.

Continúa la miseria fent estragos á Andalusia.

Y 'l govern per calmarla se proposa fer un empréstit y empandre en gran escala la construcció de carreteras.

Jo del govern, seguiria un' altre sistema.

—¿No hi ha mils y mils de contribuents que no velen pagar la contribució?

Donchs jo nombraria á tots los andalusos que 's presentessin comissionats executors d' apremis.

A Haiti han expulsat al cónsul espanyol.

Aixó son gangas que 'ns proporcionan los respectables fusionistas. Anant ab ells, bofetada segura.

Tapémnos la galta del costat de la república de Andorra, ó sinò, animada per l' exemple, fins Andorra 'ns plantarà 'ls cinch dits á la cara.

L' altre dia *La Libertad* participava al públic que no podia insertar la carta de Madrid, per estar escrita ab caràcters ininteligibles.

Lo qual vol dir que 'ls fosforitos són molt mala lletra; y que hi ha criatures que 's posan á correspondents, quan tot just haurien de fer palots y ganxos.

Los inglesos ofereixen 5,000 liures esterlinas del cap de Arabí.

Vinticinc mil duros de un cap!

Los mateixos inglesos confessan ab això que es un cap que val molts diners.

Tots los espanyols que ván contribuir al tractat ab França han rebut per premi la gran crén de la Legió de honor.

L' industria espanyola està en lo deber de declarar los espanyols ab marca extrangera.

L' emperador del Brasil ha abdicat.

No se sorprenguin per la noticia.

Si jo fos rey ó emperador, faria dos quartos del mateix.

Lo *Diluvi* ha sigut absolt de la sèvra primera denúncia, davant del verdader diluvi de rahons que vā alegar lo seu advocat.

La *Correspondencia ibérica* també ha sigut absolta. Pacienta Sr. Fiscal de imprenta, y digui com aquell:

—Amigo, donde las dán las toman.

Ab la qüestió d' Egipte, Europa està á punt de cremar per tots quatre costats.

Pero 'ls nostres ministres no s' encaparran y se 'n ván á pendre banys.

Y després de tot son lògichs.

Contra las fogueradas, aigua fresca.

LA VÉU DELS CORRESPONSALS. —Lo rector de Cogul que té una majordona bastant passadora recomana, als pares que no deixin anar als seus fills als balls, perque diu que s' hi fan més pensaments —Idem més: No vā voler donar la llista de's minyons qu' entrant en quinta dihen qu' ell no sab lo que la ley ordena. Pero per cobrar la nòmina ja sab lo que diu la ley. —Idem més: Lo rector y l' ajuntament s' estan seguint causas criminals, y 'l rector s' alaba de que encare té 200 duros per tirar á un home á preiri. Ay senor! Y jo que 'm creya que 'ls rectors únicament se cuidavan de tirar homes al Cel!

... A Santa Cristina de Aro tenen un rector molt amant dels pistrinchs. Avants de la festa major vā declarar que si no l' hi donavan cinch pessetas no deixaria entrar la música á la iglesia y per haverla negada la comissió, desde la trona vā desferse en insults en contra dels individuos de la comissió. Ab això ja ho saben. Per tapar la boca de certs rectors, se 'ls hi solda un duro.

À UN EGIPCI.

Os Ismael del meu cor:

—Es à dir qu' estás bo y sà?

—Es à dir que per grant sort t' has escapat de la mort!

Vaja: alabat siga Alá

He rebut aquest mitj-dia

la tèva estimada carta,

y refet de la alegria

que m' ha dat, per passar vfa

torno al punt á contestarte.

Digas ¿qu' es que t' ha inspirat aquesta ocurrencia estranya?

—Per fugir del estofat

que al Egipte ha comensat,

vols venir á viure aquí a Espanya?

Pero Ismael ¿qué somfas?

—Ja s'abs tú al arribá aquí

ab l' embuli que 't trobarías?

—Ja sabs tú las tropelias

que aquí t' farian sufri?

—Jo no negaré, en total,

que fas bè de tenir pòr;

lo que t'jiro es que al final,

si ara al Egipte estàs mal,

á Espanya estarás pitjar.

Tú t' esclamas y t' lamentas

perque déus estàs espantat

Això à Espanya ha succehit
trenta ó quaranta vegadas.
—Qué 'ls inglesos s' han posat
à esguerrar crias de peixos,
bombardejant la ciutat?
Aquí 'ns han bombardejat
los nostres germans mateixos.

Aquestes plagues, fillet,
ja ho comprench que 't donan penas;
pero jo t' dich hèn clà y net
que si aquí vā havernhi set,
à Espanya hi ha set dotzenas

Aquí l' Arabí, aquest matxo
que vol redimir l' país,
y 'us lliga ab lo seu mostatxo:
à Espanya hi ha un tal Camacho
que val per cent Arabís.

—Qué t' afiguras d' Espanya?
—Qué t' creus potser qu' es un port
per salvá la gent estranya,
y hont tolhom la vida 's guanya?
Aquí l' que 's guanya es la mort.

Val més que de tras cantó
l' ingés t' envíhi una bomba,
que no pas sentí l' ressó
de un crit de contribució
que t' desbarata y que t' tomba.

—Qu' es preferible? L' està
com estéu à aquest país,
ó suhá, y suhá y suhá,
y pagá, y pagá y pagá,
quedant sense un marvedís?

Donchs si vols treballar molt
y estar de barras al sostre
vivint del ayre y del sol.
decideixte, empren lo vol
y te'n vens à casa nostra.

Estich segur que als dos mesos
d' estar per aquests racons,
ab tot y 'ls desmans comesos,
anyorarás als inglesos
y 'ls confits dels seus canons.

Aquí lo que t' pot venir
es perdre l' tupí, y en paus:
à Espanya may sabs al fi
si has de viure ó de morí,
si t' aixecas ó si caus.

Sempre estan moralisant
y cada hora hi ha un enredo;
las llibertats ván en gran
y t' clavan à cada instant
tal morma que canta l' credo.

A Egipte sola pagarás
per fer la guerra, y res més;
aquí per consums, pe l' gas,
per sal... per gratarte l' nas;
per tot á tort y á través,

Déixat donchs, de la manía
de venítenhi Ismael:
no t' queixis de l' ejandria,
perque l' que toca avuy dia
vosaltres estéu al cel.

Si això tant y tant s' engruna,
fuig, vé-ten al Dehomay,
ó à las illes de la Pruna,
al quint infern, à la lluna...
pero vení à Espanya! May!!!

paga contribució y sobre d' ella no hi pesa la més petita papeleta d' apremi.

Y are calculin lo que serà de moltes casas, que sens se tenir volta de pedra picada, reben las embestidas de 'n Camacho.

Inglaterra ha desembarcat tropas en las costas de Egipte.

Alemanya ha desembarcat tropas també.

Italia ha renunciat à la intervenció.
No t' emboliquis Gutierrez
mira que farán malbien.

CANTARELLA.

—Malhaja quan vaig casarme!
No t' vull y t' haig de aguantar.
—Tampoch vult jo à n' en Camacho
y m' haig de deixá embargar.

J. Y. A.

A Madrid, igual que aquí, han posat contribució als goessos. Tohom te obligació de empadronarlos; y lo més xocant es que quan se morin, los interessats han-rán de presentar la partida de defunció.

—¿De qué ha mort lo seu ges senyor Gutierrez?
—¿De què vol que haja mort?... De rabi, al veure qu' en Sagasta no queya.

Aquí à Barcelona exigeixen lo nom del animal per inscriure 'l en lo registre corresponent.
Un cassador ne té dos: y 'ls porta à matricular.
—¿Cóm se diuhen? pregunta l' empleat.
—Lo roig se diu Rius.
—Y l' altre?
—Taulet.
—¿De quina casta son?
—Ja veurà, no sé; pero com que son barreijats positi fusionistas.

Al duch de Fernan-Nuñez l' hi corresponen pagar 20,000 duros per la contribució de la sal.

A dos duros quintar, resulta que l' duch tira 10,000 quintars de sal à l' olla.

Aquestas barbaritats no mes se veuen en temps dels fusionistas.

Un propòsit del govern: No obrir las Corts fins pèl Desembre d' aquest any.

De modo qu' en Sagasta no 's vol treure la mosquitera del llit fins pel desembre,

No hi fà res: ja veurà quan obri, quinas fibladas!

«Se han suspendido Los embargos.»

Los adverteixo que no se 'n alegrin. Los embargos suspesos eran una pessa que devia estrenar-se al teatro Massini, y l' autoritat l' ha embargada.

—Quins temps passém més amarchs!
—Fins embargan als embarchs!

Un periódich de Madrid s' ocupa de la persecució que sufreix la premsa de Barcelona, veientse denunciada per tonterias que no valen la pena, y exclama: «No le parece al gobierno que lo que está pasando en Barcelona tiene algo de bufo?»

Francament, no es qüestió de bufo, sinó de bufas. Perque, i qui jemega, ja ha rebut la gran bufa del sigle!

Vagin à veure La voz pública al Espanyol si volen sentir xistes y alusions picants de una gran actualitat.

Entre 'ls anuncis ne recordo un que vé à dir, traduït molt librement al català:

Carrer d' Egipte, farmacia,
botiga número trenta:
purgant del Doctò Arabí
per despejar las potencias.

Declara El Correo de Madrid que no es cert qu' en Sagasta haja rebut cap desaire en altas regions.

En materia de deseires
hi ha una recepta eficàs:
si un desaire volen darte,
no 'l prenguis y no 'l rebrás.

Recullit en un café:

Un marit y muller y dos criatures se seuen à una taula rodona.

Lo marit demana gelats, y diu la senyora:

—Per tú y per mi, esta bè: pero pels nens no ho vull, son massa frets y 'ls hi farian mal.

Lo mosso:

—Segons de quins prenguin.

—Qué vol dir?

—Que per las criatures tenim gelats calents.

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Ca-mi-se-ri-a.
2. ID. 2.—A-gus-ti-na.
3. MUDANSA.—Sou, Ous, Suo.
4. QUADRAT DE PARAULAS.—O R G A
R O I G
G I R A
A G A R
5. GEROGLÍFICH.—Qui té companys ti afanys.
Han endavinat totes cinch solucions los ciutadans Quatra quartos y Un embagador, n' han endavinades 4 Titi, Pau Xeringa y Mister Seymour: 3 Jordana (a) Gori, Canti sense C. y Fart y dropo: 2 Pere Sesquilla y 1 no més Un Argentino y Pablito Tarambana.

XARADAS.

I.

Dos-quart es una ciutat,
un-quart, bestia molt moneta,
tres-quart ho es la Francisqueta
que per xó 'm té enamorat

Igualment una total
de hu-dos-quart conversació
m' ha inspirat una passió,
que 'm té allò, una mica mal.

—Hu hu-dos-tres-quart m' ha dit
que molt prompte vol marxar;
jo prou bi volia anar:
pro 'm fa por lo seu marit.

BOHÈMICA

MUDANSA.

Si 'm vols imitar ab a
algun trós has d' estripá:
puch dirte també que ab e
corrent d' aigua tinch de sé;
si vols ser com soch ab i
més que jo tens de teni:
tens de saber qu' es ab o
un minyò que coneix jo;
y si no 'm trobas ab u
t' hi semblarás un rich tu.

A. T. F.

ROMBO.

Primera ratlla: una lletra.—Segona: una mida per cervesa.—Tercera: nom d' home.—Quarta: nom d' home també.—Quinta: una lletra.

RATA D' ESCRIPTORI.

CONVERSA.

- Andreu, Sisó, Pera.
—¿Qué hi ha? ¿Qué tens? ¿Qué vols?
—Voléu venir al Bon Retiro.
—¿Qué fan?
—Ja 'us he dit.

LL. MELLÀ.

GEROGLIFICH.

I

A LL

II

ra

T

XII III

I

RAMON ROMANISQUIS

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

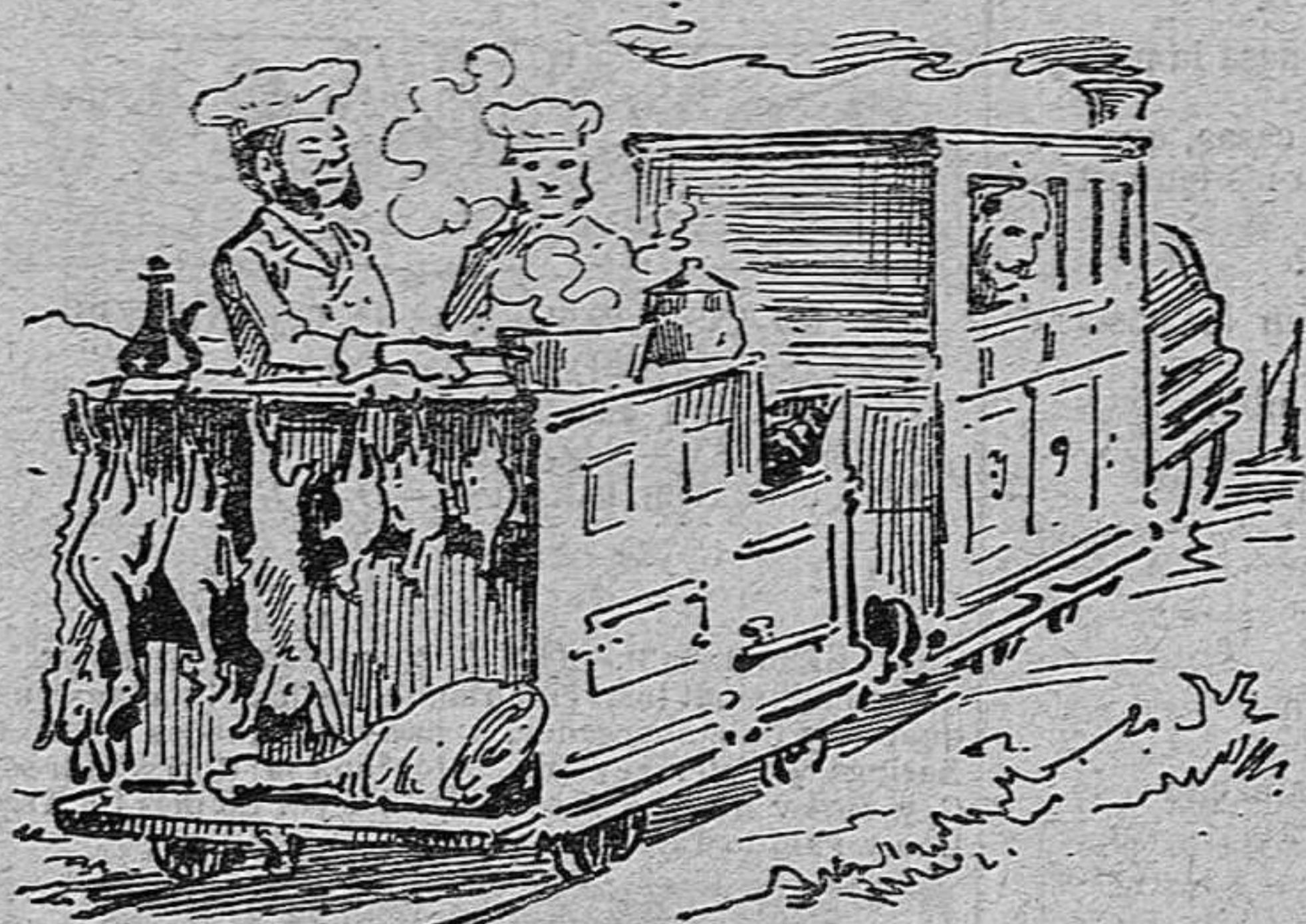
Han enviat xaradas ó endavinalles dignas d' inserir-se 'ls ciutadans J. Forcalla, Pere Sesquilla, Borrego, P. M. A., Un Titi y J. T. G.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoc lo qu' envian los ciutadans E. Escrivà, Calafí, Pep Xarranca, Riba, J. Raventós, L. Puigol V., Enteniment, Ninot de l' Orga y Baitbull.

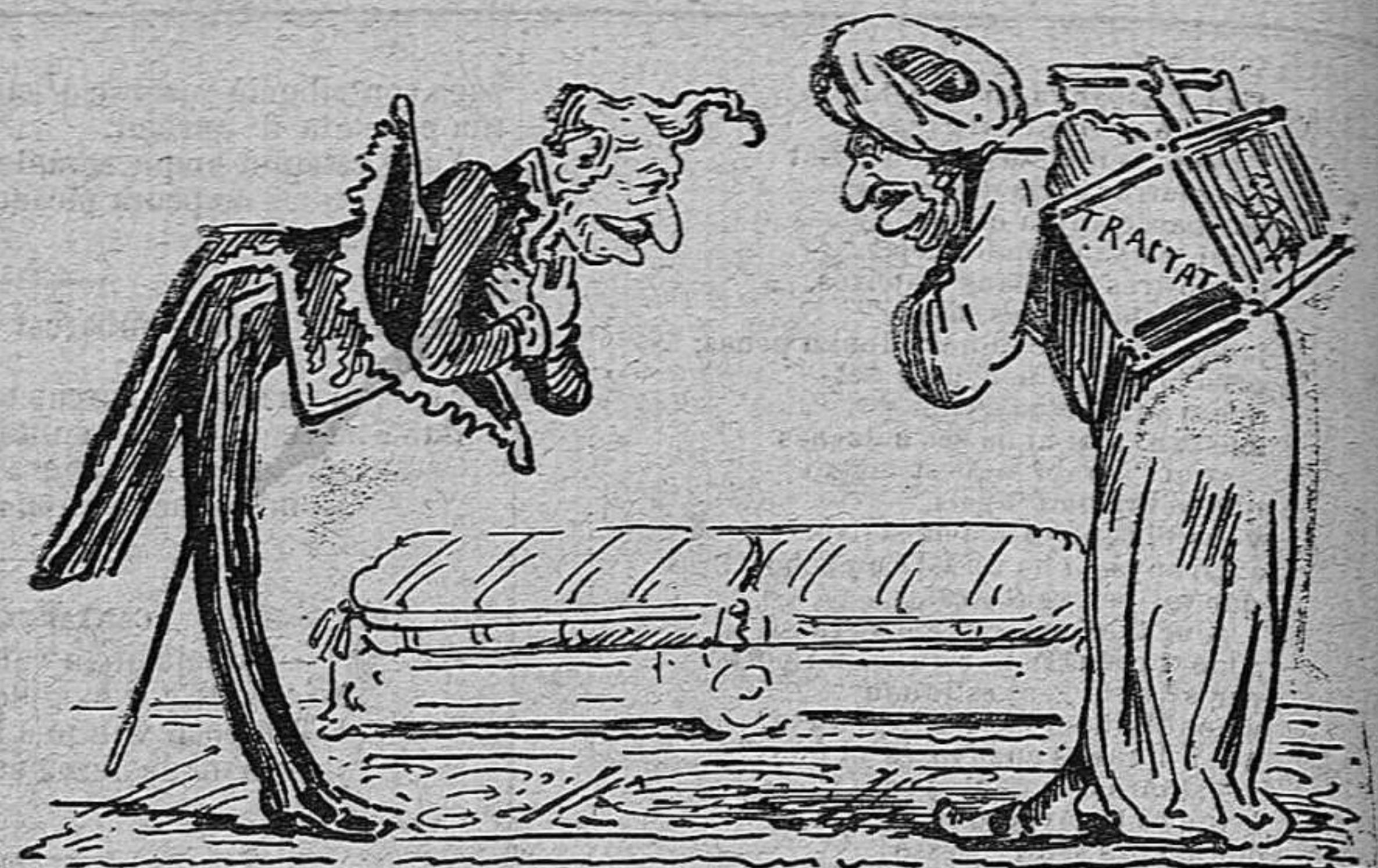
Ciutada Freixeta petit: l' obra que 'ns demana no la tenim —Part y Dropo: Insertarem lo geroglífich.—Quatre quartos: Idem lo trenca-closes y la sinonímia.—Jordana (a) Gori. Idem geroglífich y Ters numerich.—Un embagador: Insertarérem lo que 'ns envia —Pepet del carri: En las poesías hi ha un excés de diminutius, acabats ab et: —Gallinaire: Hi anira l' geroglífich.—Neulas: Idem lo trenca-closes y l' rombo.—Ramon Calvet: Las poesías están he.—J. Guarro Elias: En la de vosté hi ha alguns versos que son molt durs y rimas estiradas pels cabells.—Mister Johnson: En l' article hi ha pasta: intrarérem de aprofiilarlo.

LOPEZ. Editor.—Rambla del Mitjà, 20

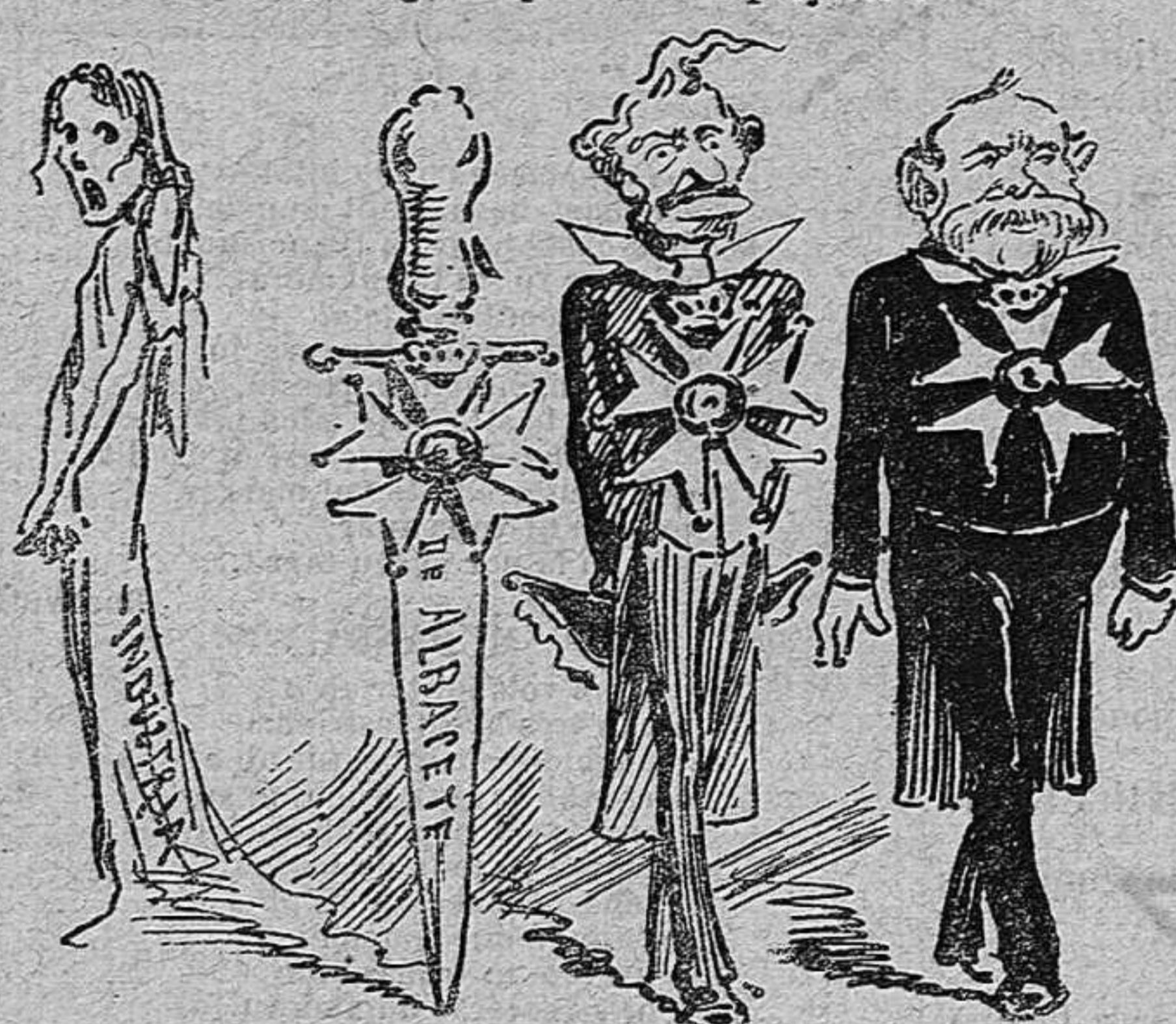
Sarrià: Imp. de Lluís Tassó, Arcs del Teatre, 21 y 22

Ab patriòtichs objectes
un ministre vā anarse'n á Galicia
ab un vagó tot p'è de bons projectes.

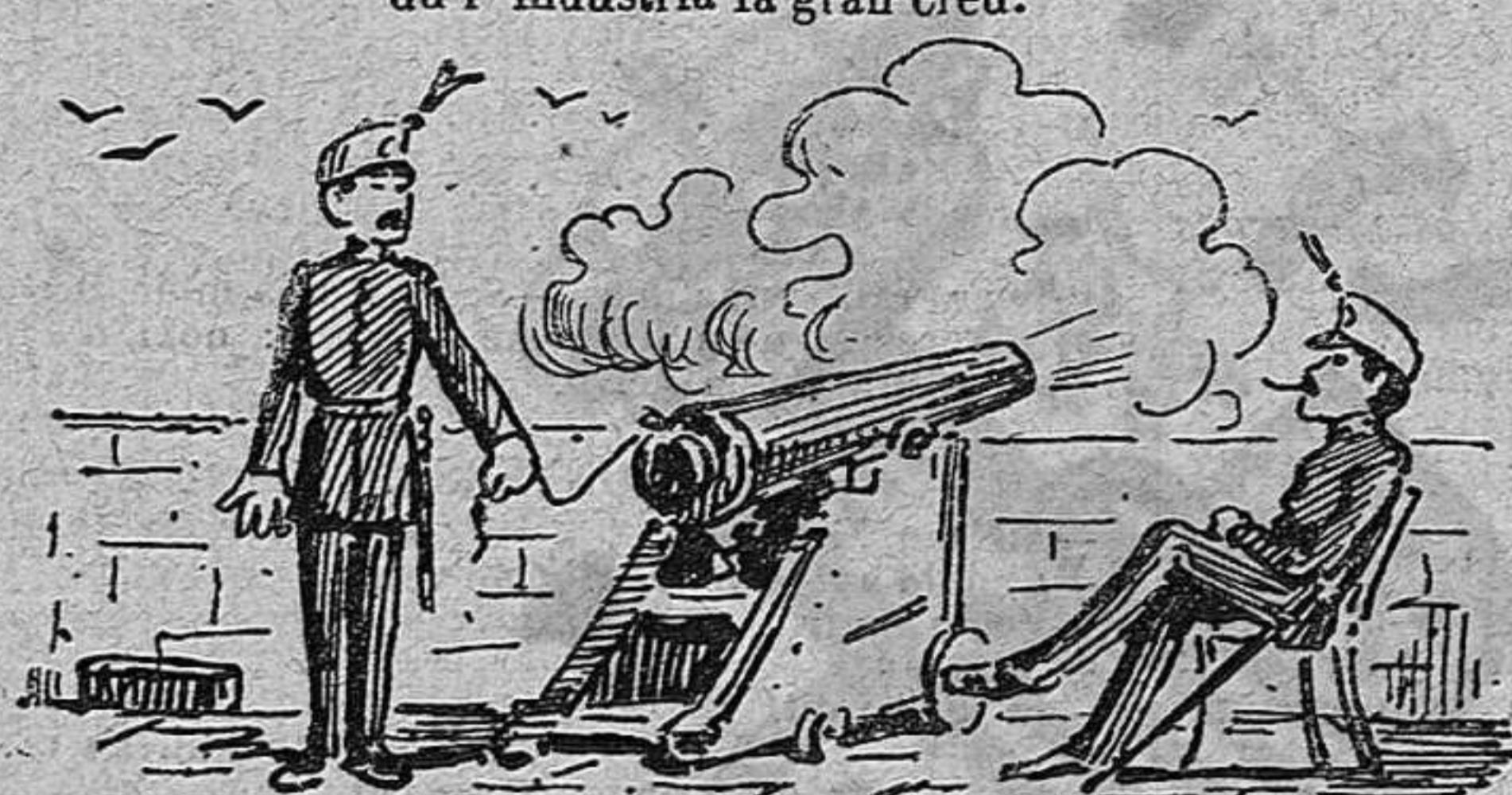
—Fém cambis? —Haig de pensarhi:
Torna d' aquí á quatre mesos.
—Alá t' guardi: —Dèu t' ampari.

Condecorats los veyéu;
pero del tractat ab Fransa
dú l' industria la gran créu.

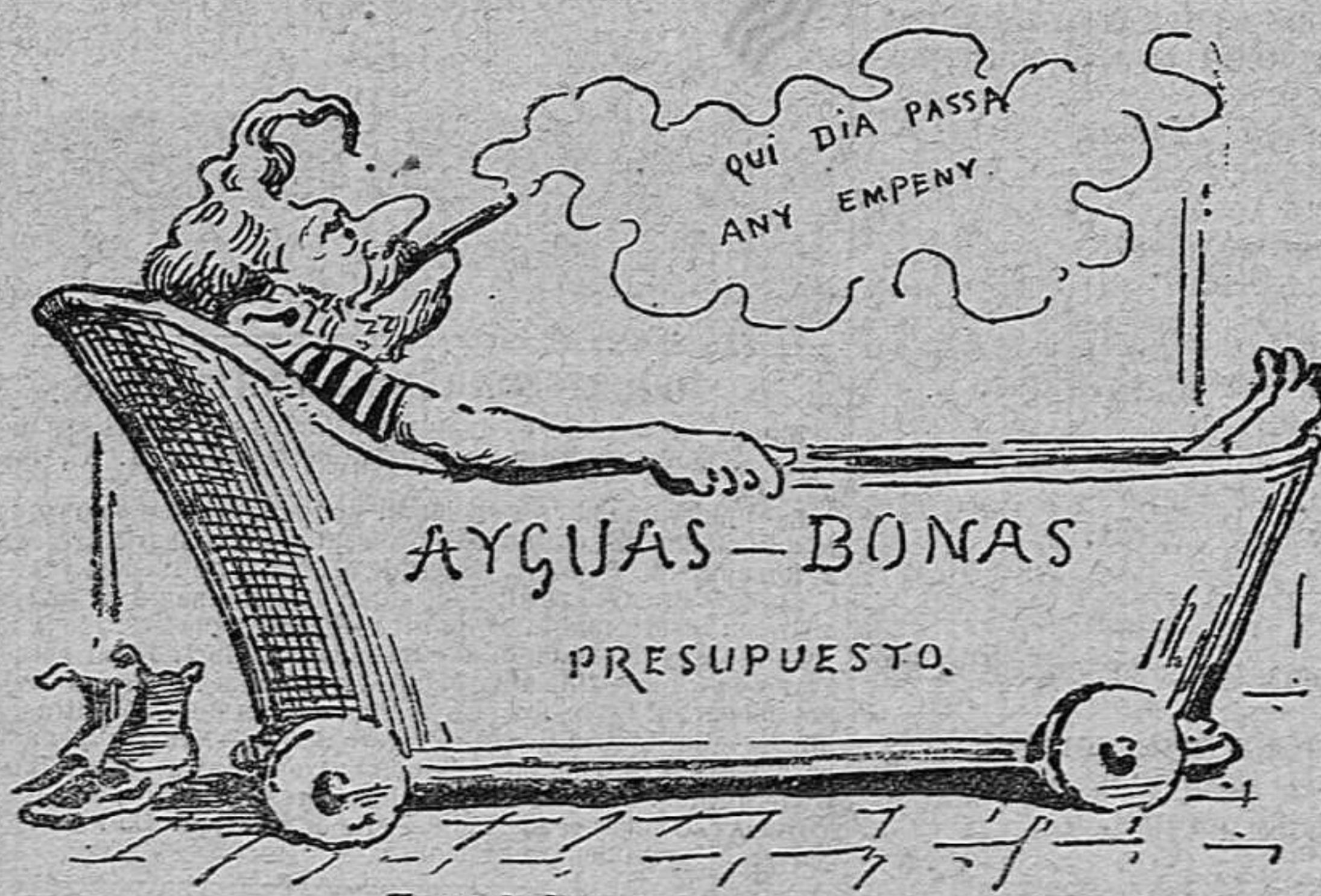
Certas empresas peri'llan.
Tant vā en Rays á Port-Breton
que al últim me l' enmanillan.

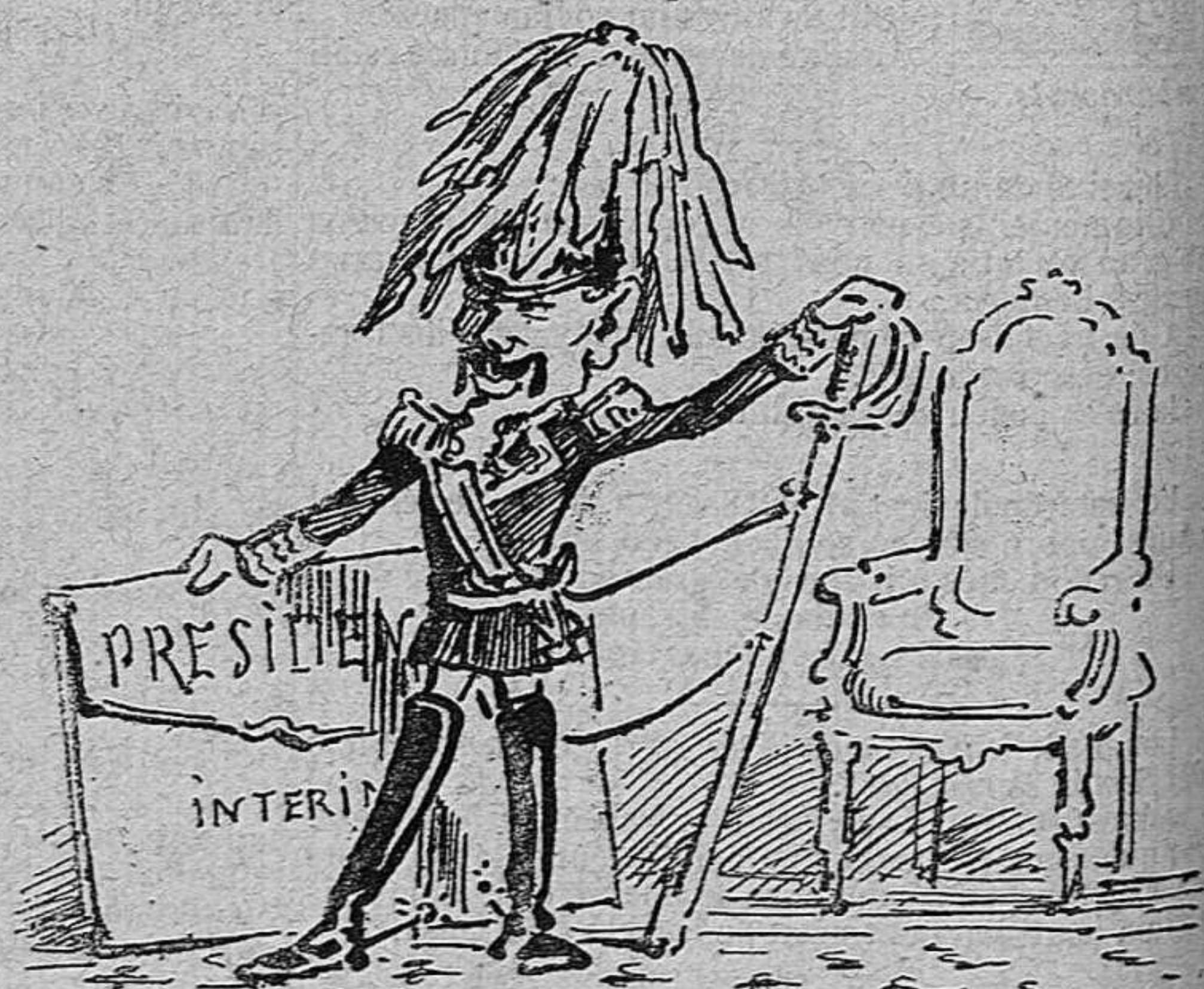
Aquest mes hém gastat molta pòlvora en salva.

Pero 'ls inglesos l' han aproveitada millor.

Home de banys
Home de pochs anys.

Yo soy el amo
Yo ordeno y mamo...
¡Váyase usted!
¡Oíé! ¡Chipé!